

[Sonja Mikkelsen]

føle på, og den skal nu udmøntes i et samarbejde med virksomhederne her i landet, så vi når dette mål. Det er ikke nogen nem sag, men det er en uhyre vigtig målsætning at holde sig for øje.

Derfor vil jeg faktisk opfordre SF til at tage dagsordenen tilbage, og hvis SF ikke ønsker det, må vi nok hellere stemme dagsordenen ned og i stedet sige, at for os står denne konklusion over debatten her i dag.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Lige præcis på det område, som fru Sonja Mikkelsen nævnte, er det rigtigt, at statsministerens tale er rimelig præcis, og det skulle aldeles ikke skulle os at tage den sætning med i vores dagsorden; det ville kun gøre den stærkere.

Men på de andre punkter, f.eks. når det drejer sig om uddannelsen, brugte statsministeren ikke mange og ikke særlig forpligtende ord. Når det drejer sig om erhvervspolitikken, refter der stadig væk kun henvisninger til nogle i øvrigt udmærkede redegørelser, men forholdsvis lidt konkret handling. Derfor agter vi ikke at tage dagsordenen tilbage.

Men jeg håbede egentlig, at regeringspartierne kunne have stemt for den, for jeg kan stadig væk ikke se nogen modsætning mellem dagsordenen og statsministerens tale, men derimod en nyttig præcisering.

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Jeg har her en bog på – lad os nu se engang – jeg tror næsten over 300 sider, 354 sider. Den er udgivet af Finansministeriet, »Budgetredegørelse 1994« hedder den. Hvis de, der er i tvivl om, hvorvidt regeringen har foretaget sig noget eller ej, stadig mangler oplysninger, vil det næsten være det bedste sted, de kan finde dem. Deri finder man en ganske omfattende redegørelse for de mange initiativer, regeringen har taget.

Jeg siger det mere, fordi jeg i dag har noteret mig, at den debat, vi har haft over temaet Danmarks udviklingsvæne, har strejft så forskellige emner som folkeskolereformen, orlovsreformen, arbejdsformidlingens situation, ja, hele situationen hertilands, og det giver mig selvfølgelig anledning til at sige, at jeg erkender, at Danmarks udviklingsvæne stiller store krav til

os. Men det var nu min tanke at prøve at koncentrere mine kommentarer lidt – bortset fra de vinkler, der her har været anvendt.

Jeg deler ikke hr. Rahbæk Møllers synspunkt, at regeringen er handlingslammet. Det siger man jo om så mange regeringer, men det, vi kan sige om denne, er som sagt: Læs og bliv klogere; så vil man se, der er sket ganske meget.

Jeg deler heller ikke det grundsyn, at regeringen ikke er konkret nok. Når det gælder forskning og udvikling og ambitionsniveau, må jeg minde om, at regeringen i finansloven for i år har løftet den offentlige forskningsindsats mere på et år, end det er sket i ganske mange år. Må jeg minde om, at vi fastholder udbygningen af vore uddannelsespladser, 10.000 til de unge årgange i år og 10.000 ekstra pladser til vokseneruddannelsen. Må jeg minde om, at vi om ganske kort tid fremlægger en 4-årig udbygningsplan for danske universiteter og højere læreanstalter, der skal forny og løfte os, hvad lokaliteter og udstyr angår. Må jeg minde om, at vi har udviklet en række initiativer med hensyn til udviklingskontrakter og udviklingsselskaber, og hvis man studerer finansloven for i år, vil man se, at erhvervspolitikken nu igen efter en del års fravær begynder at indtage en mere naturlig plads i en finanslov og tilsvarende vil komme til at gælde for finansloven for 1995. Jeg sagde det tidligere på dagen: Forskningsministeriet er kommet for at blive, og det skal styrkes i årene fremover.

Jeg synes, jeg også skylder at sige, når sygehusene og lægeuddannelsen blev inddraget, at når vi tager uddannelsesområdet i relation til sundhedssektoren, er det altså ikke sådan, som man somme tider får indtrykket af, at mennesker i Danmark ikke kan få en trykbehandling på vore sygehuse; men jeg er enig i, at der skal samarbejdes bedre både mellem specialuddannelserne og mellem de nye unge læger, der kommer på sygehusene. De skal opnå erfaring og skal opøve kendskab til det daglige arbejde i forbindelse med det vigtige job og det store ansvar, de nu har.

Min pointe er, at det ikke alene er et spørgsmål om ressourcer. Det er i høj grad også, som det nu lige blev nævnt af hr. Rahbæk Møller, et spørgsmål om bedre samarbejde inden for lægegruppen, om bedre planlægning og en mere fordomsfri tilrettelæggelse, også af ar-